

ת"פ 38193/03/15 - מדינת ישראל נגד ט א

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 38193-03-15 מדינת ישראל נ' א(עציר)
בפני כבוד השופטת - נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ט א

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה

ב"כ הנאשם עו"ד הגר אמר

הנאשם הובא

הכרעת דין

רקע כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו- 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין והפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם וא א (להלן: "המתלוננת") הינם בני זוג פרודים אשר להם 7 ילדים משותפים.

בהתאם לעובדות פרט האישום הראשון, ביום 14.03.15 בשעה 11:30 או בסמוך לכך, שהו הנאשם, המתלוננת ובנם בן החמש וחצי בחדר הילדים בבית המתלוננת בעיר יבנה (להלן: "הבית"). באותן הנסיבות, סירבה המתלוננת כי הנאשם יתקרב אליה והעירה לו על התנהגותו. בתגובה, חנק הנאשם את המתלוננת בכך שהניח את ידו על פיה ואפה של המתלוננת ואמר לה כי אם תתלונן במשטרה, היא תהיה בקבר לפני שתגיע לתחנת המשטרה.

בהתאם לעובדות פרט האישום השני, ביום 15.03.15, בבית משפט לענייני משפחה בראשון לציון, במסגרת ה"ט 31478-03-15 קבעה סגנית הנשיאה, כבוד השופטת רבקה מקייס, כי נאסר על הנאשם להטריד את

המתלוננת בכל דרך ובכל מקום (להלן: "הצו"). ביום 16.03.15 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, נכנס אל הבית והפר את הוראת הצו שניתן מאת בית המשפט.

גדר המחלוקת

פרט האישום הראשון - לטענת הנאשם, הוא אכן שהה בבית, אך הוא לא תקף ולא איים על המתלוננת. לטענתו, במהלך ויכוח בינו לבין המתלוננת, המתלוננת החלה לצעוק ובין היתר, צעקה כי תשלח את הנאשם לכלא ל- 20 שנים. הנאשם, בתגובה, ביקש ממנה שתהיה בשקט וכן, הניח את אצבעו על פיו כשמסמן "שקט".

באשר לפרט האישום השני - הנאשם הודה במיוחס לו בפרט אישום זה.

ראיות המאשימה

בבסיס ראיות המאשימה עומדת עדותה של המתלוננת. ראיות נוספות שהציגה המאשימה הן: דו"ח פעולה של השוטר שרון ידעי (ת/1), חקירת הנאשם במשטרה (ת/2), עימות שנערך בין המתלוננת לנאשם (ת/3), דו"ח פעולה של השוטר גולן (ת/4) ופרוטוקול צו הנה (ת/5).

עדות המתלוננת

בעדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת כי התלוננה נגד הנאשם, משום שביקשה להוציאו מן הבית. היא לא יכולה יותר לסבול את האלימות המילולית שהוא הפנה כלפיה אשר בבסיסה עומדת קנאה אובססיבית.

כשנשאלה מה אירע ביום שבת, ה- 14.03.15, השיבה "אני חוויתי חווה לא פשוטה. אנשים כמוני לפעמים מוחקים פרטים ודברים. זה כמו תסריט שנמחק, לא זוכרת בפירוש מה היה, פרטים מדויקים אני לא זוכרת, אני זוכרת רק שהוא היה ממש עצבני, קילל וכל מיני כאלה. במשטרה הגשתי תלונה על זה שהוא דיבר אלי לא יפה, שהוא קילל אותי, שהוא כמעט ונתן לי סטירה. הגשתי תלונה על זה שהוא מתעלל בי נפשית. קורא לי בכל מיני מילים שלא ראוי שאני אגיד אותם כאן" (עמ' 8 לפרוטוקול, ש' 20-25).

גם במענה לשאלות בית המשפט, המתלוננת שבה וחזרה על דבריה כי היא התלוננה במשטרה נגד הנאשם בגין האלימות המילולית שהוא הפעיל כלפיה.

אולם, כשנשאלה על ידי ב"כ המאשימה האם דיברה אמת בחקירתה במשטרה ביום 16.03.15, השיבה בחיוב.

אז, ביקשה ב"כ המאשימה להכריז על המתלוננת עדה עוינת. ב"כ הנאשם התנגדה וחקירתה הראשית של המתלוננת המשיכה.

המתלוננת סיפרה כי היא הגישה תלונה נגד הנאשם, משום שהוא הפר את צו בית המשפט ונכנס לבית.

המתלוננת הסבירה מה עמד מאחורי דבריה בחקירתה במשטרה, כשאמרה שהנאשם "סתם לה את הפה".

במהלך הוויכוח ביניהם, היא אמרה לנאשם שלא יתקרב אליה, הוא ביקש סליחה, הרים את קולו וכמעט סטר לה. אז, אמרה לו הנאשמת להתרחק ממנה והוא הניח את ידו על פיה "קצת חזק" לדבריה ואמר לה "תסתמי את הפה". המתלוננת הדגימה בפני בית המשפט הנחת יד על הפה.

לשאלה מה תגובתה לגרסת הנאשם כי הוא השתיק אותה כך ששם את האצבע שלו על פיו ואמר לה לא לצעוק, השיבה כי הוא הניח את ידו על פיה ואמר לה "שקט הילדים יתעוררו".

לדבריה, הוא לא התכוון לחנוק אותה ולהרוג אותה אלא עשה כן על מנת להשתיקה. עם זאת, הוסיפה כי "זו התנהגות לא הולמת, זה בזיון להתנהג ככה לאישה" (עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 31-32).

עוד אישרה המתלוננת כי הנאשם אמר לה שאם תלך למשטרה, היא תהיה בקבר.

המתלוננת שבה והדגישה כי לא הנאשם לא הפעיל כלפיה אלימות פיזית. המתלוננת סיפרה כי לא חששה לחייה. היא התלוננה נגד הנאשם, משום שרצתה שיצא מחייה. היא אינה מאחלת לו כל רע, אך עליהם לחיות בנפרד ולהתרחק זה מזה.

היא ציינה כי הנאשם אב טוב לילדיו ודואג להם. היא סיפרה כי היא מתמודדת עם עול כלכלי כבד ומטפלת בילדיהם הקטנים. היא ביקשה כי ישתחרר ממעצר ו"שיוכל להמשיך לתפקד כאבא לכל דבר, פשוט לחיות בנפרד, זה מה שאני מבקשת" (עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 15-16). עוד הוסיפה כי "הייתי בסערת רגשות ולכן כשאדם נמצא בסערת רגשות הוא מקצין בתיאורים שלו. והמטרה שלי זה רק להרחיק אותו. לא היה לי שום שמץ של מושג שיעצרו אותו כל כך הרבה זמן. מי שנענש מזה זה הילדים שלי ואני, אין מי שיפרנס וידאג, הכל נופל עלי" (עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 23-25).

בחקירתה הנגדית, סיפרה המתלוננת כי הנאשם סתם את פיה כשהיא שכבה על המיטה בחדר הילדים, כך שכשעשה זאת, הוא למעשה, דחף את ראשה לאחור. ב"כ הנאשם הטיחה במתלוננת כי רק עתה, 8 חודשים לאחר האירוע, היא נזכרה שהנאשם דחף אותה על המיטה ולא ציינה זאת בעת חקירתה במשטרה. המתלוננת השיבה כי זו לא הייתה דחיפה ממשית לעבר המיטה אלא הדיפה קטנה וסתיומת פה, "פשוט להדוף אותי קצת אחורה עם סתיומת פה" (עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 30). כשנשאלה האם ייתכן שהקצינה והגזימה בדבריה, משום שהייתה נתונה בסערת רגשות, השיבה כי הדבר ייתכן. עם זאת, כשחידדה ב"כ הנאשם את שאלתה ושאלה אם ייתכן ולמעשה מה שאירע הוא שהנאשם ביקש ממנה להיות בשקט על ידי תנועה יד שהדגים על עצמו, השיבה כי "לא על להיות בשקט הלכתי למשטרה" (עמ' 16 לפרוטוקול, ש' 3).

כשנשאלה המתלוננת מדוע לא התלוננה במשטרה ביום האירוע אלא רק פנתה לבית המשפט על מנת להוציא צו, השיבה כי היא לא רצתה לפגוע בו וכן, חשבה על כך שאם יאסר, בהיותו המפרנס העיקרי בבית, היא תצטרך "להתמודד על כל המערכה לבד" לדבריה ולפרנס את הילדים לבד.

עוד נשאלה מדוע אמרה בחקירתה במשטרה כי היא חוששת לחייה, אך לא פנתה למשטרה מיד לאחר האירוע. המתלוננת השיבה כי לאחר שהנאשם הפר את הצו שניתן על ידי בית המשפט, היא חששה לחייה.

המתלוננת סיפרה כי לאחר האירוע, היא וילדיה שהו אצל אמה ועם צאת השבת, שבו לביתם. ב"כ הנאשם

הטיחה במתלוננת כי לאחר ששבה לבית, הכינה לנאשם אוכל והם ישבו לאכול ביחד. אולם, המתלוננת הכחישה זאת.

ב"כ הנאשם הטיחה במתלוננת כי יום למחרת הגשת התלונה, ב- 17.03.15, זומנה לחקירה תחת אזהרה בתחנת המשטרה בגין איומים שהשמיעה כלפי הנאשם. המתלוננת הכחישה כי איימה על הנאשם. היא אמרה לו שהתנהגות שלו יכולה להביא אותו למאסר, אך לא אמרה לו, כטענתו, שתשלח אותו ל- 20 שנים לכלא.

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

הנאשם הכחיש את המיוחס לו בפרט האישום הראשון לכתב האישום, הוא לא נגע במתלוננת ולא איים עליה.

הנאשם סיפר כי כל השבוע שקדם לאירוע, הוא עבד והתרוצץ עד חצות הליל, הוא סייע לה בעבודות הבית ולדבריו, הוא השתדל לרצות אותה ולעשות 80% ממעשיו בשבילה ובשביל הבית על מנת שלא יהיו צרחות, תלונות וטענות, לדבריו. ביום שישי המתלוננת הייתה עצבנית ורטנה כל הזמן. למחרת בבוקר, סיפר הנאשם כי הוא קם לתפילה וראה אותה ערה שוכבת לבדה במיטה בחדרו של אחד מילדיהם. הוא שאל אותה מה קרה, מדוע היא ערה והתקרב על מנת לשבת לידה, אך המתלוננת החלה לצעוק. הנאשם שאל אותה מדוע היא צועקת והיא השיבה לו "תעזוב אותי אל תבוא לפה אל תשב לידי".

לשאלת ב"כ הנאשם מה אמרה לו המתלוננת במהלך האירוע, השיב הנאשם כי היא אמרה לו שאם לא יעזוב אותה, היא תשלח אותו לכלא ל- 20 שנים.

הנאשם המשיך וסיפר כי "עשיתי לה ככה שששש שבע בבוקר כל השכנים ישמעו הילדים יתעוררו". עוד סיפר הנאשם כי הוא שב מן התפילה, השולחן היה ערוך והם אכלו ביחד. הוא ציין כי שרר מתח והם בקושי שוחחו ביניהם. לאחר מכן, הלכה המתלוננת לאמה ושבה בערב. בבוקר המחרת, סיפר הנאשם כי ביקש מן המתלוננת שתכין לו אוכל, היא שאלה אותו לרצונו, הכינה לו חביתה והוא יצא לעבודתו. הנאשם ניסה להתקשר למתלוננת מספר פעמים, אך לא הצליח לשוחח עמה. בשעה שלוש או ארבע, הוא התקשר אליה שוב והיא ענתה לטלפון ואמרה לו כי היא בבית המשפט וכי היא הוציאה צו הרחקה נגדו. לדברי הנאשם, לא קרה דבר בגינו המתלוננת הוציאה את צו ההרחקה.

הנאשם סיפר כי הוא עבר ליד ביתם ברכב וראה את המתלוננת ואת הילדים למטה. המתלוננת חייכה אליו ושוחחה עימו, שאלה לשלומו, הם קצת צחקו והוא נישק אותה בכתפה. לאחר כ- 3-4 דקות, אמרה לו כי יש לה צו הרחקה בתיק וכי עליו ללכת. הוא שאל אותה בגין מה וכן, אמר לה "ששש שהשכנים לא ישמעו".

אז, סיפר כי בנם בכה כי אין מי שיעלה אותו הביתה. לכן, עלה עמו למעלה ופתח את דלת הבית. הם ראו את המתלוננת מתקשרת למשטרה ובנם אמר לה שהנאשם רק הביא אותו הביתה. הנאשם סגר את דלת הבית וירד למטה. בערב, הוא קיבל שיחה טלפונית בה זומן להגיע לחקירה במשטרה.

הנאשם נשאל מדוע המתלוננת צעקה והוא השיב כי "כל הזמן היא צועקת. אני מנסה לפייס ולראות מה יש לה ולקחת את כל האחריות שלה עליי. אמרה זה עושה ככ ואני מנסה להרגיע ולהשכין שלום כמה אני יכול לקחת על עצמי. גם לי קשה כל פעם צווי הרחקה. היום לי איזה שניים או שלוש צווי הרחקה שישנתי באוטו 7 חודשים. מנסה לפייס את הבית. הילדים נהרסים. אני מתקשר הביתה ושומע אותה צועקת. הילדים אומרים היא עצבנית" (הטעויות במקור - ע.ר.) (עמ' 21 לפרוטוקול, ש' 4-7).

בחקירתו הנגדית, הטיחה בו ב"כ המאשימה כי בחקירתו במשטרה, הוא הכחיש כי הפר את הצו ואמר שהמתלוננת שיקרה. הנאשם השיב כי אמר שייתכן והיא משקרת.

כשהוטח בו כי בעימות הוא הודה ששם את אצבעותיו על פיה של המתלוננת, הכחיש זאת הנאשם ואמר ששם את אצבעותיו על פיו שלו. כן, הכחיש כי אמר למתלוננת כי באם תתלונן נגדו, היא תהיה בקבר.

לדברי הנאשם, דבריה של המתלוננת הן במשטרה והן בבית המשפט אינם אמת. לטענתו כשהיא עצבנית היא מקצינה.

לשאלת בית המשפט מדוע המתלוננת אמרה לנאשם כי תכניס אותו לכלא ל- 20 שנים, אם כל מה שעשה היה תנועה של "שקט", השיב כי הוא אינו יודע וכי "באמת שלא עשיתי כלום. צריך לשאול אותה. אולי להפחיד אותה אני אעזוב אותה. לא יודע מה יש לה בראש על מה היא חושבת" (עמ' 23 לפרוטוקול, ש' 13-14).

דין

עדותה של המתלוננת היא, למעשה, העדות היחידה העומדת כנגד הנאשם. ככזו תיבחן ותישקל עדותה.

המתלוננת העידה בבית המשפט וסיפרה את שאירע. התרשמתי כי עדות השל המתלוננת מהימנה וכי היא תיארה את האירוע כהווייתו, ללא הפרזה או הגזמה. ניכר כי היא אף ניסתה למזער את חומרת המעשים המיוחסים לנאשם.

המתלוננת סיפרה כי לאחר שהנאשם הפר את צו ההרחקה שניתן על ידי בית המשפט, חששה מפניו והחליטה להתלונן נגדו במשטרה. המתלוננת סיפרה, בכנות, כי אלמלא היה הנאשם מפר את הצו, היא לא הייתה מגישה נגדו תלונה במשטרה.

המתלוננת סיפרה כי מזה שנים ארוכות, היא נתונה למסכת של השפלות, קללות, קנאה, אובססיביות וכן, אלימות מילולית מצד הנאשם. ניכר כי המעמד אינו נוח לה וניכרו בה אותות מצוקה בעת שנתבקשה לשחזר את שאירע.

בתחילה, עמדה המתלוננת על כך שהנאשם לא הפעיל כלפיה אלימות פיזית. היא שבה ואמרה כי התלונה נגד הנאשם, משום שרצתה להרחיקו וזו הייתה כל מטרתה. לאחר מכן, הביעה את קשייה כשעול פרנסת הבית וגידול הילדים על כתפיה, משהנאשם עצור וביקשה מבית המשפט לשחררו. היא אף הגדילה לעשות ואמרה כי הייתה נתונה בסערת רגשות ו"כשאדם נמצא בסערת רגשות הוא מקצין בתיאורים שלו" (עמ' 10 לפרוטוקול,

ש' 23). עם זאת, כשנשאלה האם סיפרה אמת בחקירתה במשטרה השיבה בחיוב ולאחר מכן, אף אישרה כי הנאשם הניח את ידו "קצת בחוזקה" על פיה וכשעשה כן, הדף את ראשה מעט לאחור. המתלוננת שבה וחזרה יותר מפעם אחת על כך שהנאשם אכן הניח את ידו על פיה. אולם, ציינה כי עשה כן, משום שניסה להשתיקה וכוונתו לא הייתה לחנקה או להרגה. לשאלת ב"כ הנאשם מדוע לא ציינה בחקירתה במשטרה כי הנאשם דחף או הדף אותה, השיבה כי אין מדובר בדחיפה ממשית אלא הדיפה קטנה וסתיומת פה.

נראה כי למרות ניסיונותיה של המתלוננת למזער מחומרת האירוע - ככל הנראה בשל מצוקתה הרבה בעמידה בנטל גידול הילדים ופרנסת הבית לבדה - עולים אותות האמת בדבריה, לפיהם, הנאשם אכן הניח את ידו על פיה. לכך מצטרפות אותות המצוקה שהפגינה במהלך עדותה. כך, למשל, אמרה לא פעם כי הסיטואציה קשה עליה, כי היא לא רוצה לזכור, היא לא מאחלת לאף אחד את שעברה ואף אמרה כי היא חשה כי היא עומדת להתעלף.

עוד אישרה המתלוננת כי הנאשם איים עליה בכך שאמר לה שאם תתלונן נגדו, היא תהיה בקבר.

ערה אני לכך שבדברי המתלוננת היו אי דיוקים מסויימים. אולם, אין מדובר, לטעמי, בפרטים מהותיים אשר משליכים על מהימנותה או פוגמים בגרעין עדותה. כך, למשל, הטיחה בה ב"כ הנאשם כי אמירתה כי הנאשם דחף אותה לא הועלתה על ידה קודם לכן, בחקירתה במשטרה. המתלוננת הסבירה כי אין מדובר בדחיפה אלא בהדיפה קלה לאחר של ראשה כאשר הניח הנאשם את ידו בחוזקה על פיה ומכל מקום, נראה כי משום שלא ראתה בכך, לגישתה, אלימות של ממש, לא אמרה זאת.

חיזוק לדבריה של המתלוננת באשר לתקיפתה על ידי הנאשם, ניתן למצוא בעימות שנערך בינה לבין הנאשם (ת/3). המתלוננת הטיחה בעימות לנאשם כי הוא סתם את פיה והיא לא יכלה לנשום למשך מספר שניות. הנאשם אמר כי המתלוננת צעקה לפני התפילה ו"אני שמתי לה אצבעות על הפה שלא תצעק" (ש' 16-17 לעימות). המתלוננת, בתגובה אמרה כי הנאשם הניח את כל כף ידו בחוזקה על פיה ואמר לה לשתוק. אז נשאל הנאשם אם יש לו מה להוסיף והוא השיב כי הוא מקווה שיהיה שלום בית ביניהם.

ספק בעיני אם אמירתו של הנאשם כי "שמתי לה אצבעות על הפה" התכוון כי הניח את אצבעות ידיו על פיו ולא על פיה, כפי שניסה לטעון בעדותו בבית המשפט. אולם, גם אם נניח כי זו ניתן לפרש אמירתו זו כך, אזי מדוע לא הגיב הנאשם לאמירתה של המתלוננת, לאחר מכן, כי הוא הניח את כף ידו בחוזקה על פיה. אך הגיוני הוא כי באם לא היה עושה כן, היה אומר בעימות כי דבריה של המתלוננת אינם אמת הם ולא מסתפק בהבעת תקווה כי יהא שלום בית ביניהם.

בדו"ח הפעולה של השוטר גולן ביליה, ציין השוטר גולן כי המתלוננת סיפרה לו כי ביום שבת, לאחר שביקשה מן הנאשם שלא יתקרב אליה, הוא חנק אותה באמצעות ידו.

בפרוטוקול הדין מיום 15.03.15, במעמד מתן הצו, סיפרה המתלוננת בבית המשפט כי באירוע ביום שבת, היא לא יכלה לנשום למשך מספר נישות עד שהחלה לצעוק והילדים התערבו.

גם באלה יש משום חיזוק ותימוכין לגרסתה של המתלוננת.

על כן, ומעבר לכך שנתתי אמון בעדותה של המתלוננת לכשעצמה, הרי שמסקנתי זו נתחזקה לאור החיזוקים שנוספו לגרסה זו.

לא מצאתי את גרסתו של הנאשם מהימנה.

הנאשם מסר גרסאות סותרות באשר לתקיפת המתלוננת. בעדותו בפני בית המשפט, הכחיש כי תקף את המתלוננת. הוא טען כי לא נגע בה וכל שעשה הוא לסמן על פיו תנועה שפירושה "תהיי בשקט". עם זאת, כאמור, בעימות שנערך בין השניים אמר כי שם למתלוננת את אצבעותיו על פיה.

עוד טען הנאשם כי לא איים על המתלוננת וכי היא זו אשר איימה עליו כי תשלח אותו לכלא ל- 20 שנים.

לשאלה, האם הגיב לאיומיה של המתלוננת, השיב בשלילה.

אין הדבר סביר כי אם אכן איימה עליו המתלוננת כפי שטען בעדותו, לא ציין זאת בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת.

לאור האמור לעיל, הריני לקבוע כי הנאשם תקף את המתלוננת בכך שהניח את ידו על פיה ואיים עליה כי אם תתלונן נגדו, היא תהיה בקבר. אשר על כן, יורשע הנאשם, במיוחס לו בפרט האישום הראשון לכתב האישום, בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו- 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977

על פי הודאתו של הנאשם במיוחס לו בפרט האישום השני לכתב האישום, יורשע הנאשם בעבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, ל' חשוון תשע"ו, 12 נובמבר 2015, במעמד הצדדים